

ŠACH

4. ROČNÍK

2. ČÍSLO

DATUM VYDÁNÍ: 10. 2. 2004

Obsah

Rozhovor.....	str. 1
Den otevřených dveří.....	str. 2
Olympiáda.....	str. 3
Agatha Christie.....	str. 4
Naše literární začátky	
- detektivní příběhy.....	str. 5 – 14
- pohádky a pověsti z primy.....	str. 15 – 18
- humorná povídka.....	str. 19 - 20
Malý Trol.....	str. 21 - 23
Hinduismus.....	str. 24 - 26
Konec pololetí.....	str. 27
Sv. Valentýn.....	str. 28

Rozhovor

Tentokrát nám na otázky odpovídala paní učitelka Drábková, vyučující češtiny a občanské výchovy.

1. Ze kterého dárku, který jste dostala na Vánoce, jste měla největší radost?
Z synova dárku, a to ježka z plastelíny. Teď mi z něj utvořil zase něco jiného – sněhuláka.

2. Cestujete ráda? Která země vás nejvíce okouzila?
Ano a moc! Kdybych měla více peněz, tak bych je použila jen na cestování. Můj sen vždy byl navštívit Španělsko, Egypt nebo se jet podívat do asijské části Ruska, do Taškentu, Alma - Aty.
Slyšela jsem o těch místech mnoho věcí. O životě tamějších lidí, jejich kultuře.

3. Líbí se vám na této škole?
Líbí. Učila jsem i na základní škole(1. a 2. stupni), ale na gymnáziu se mi líbí nejvíc.(to jsme rádi – pozn. red.)

4. Proč jste se rozhodla učit zrovna tyto předměty?
Protože jsem měla výborného češtináře a rodiče mě odmala učili lásce ke knize .

5. Lyžujete ráda? Pojedete o jarních prázdninách na hory?
Ani ne tak lyžuju jako běžkuju. Také ráda stavím sněhuláka.

6. Jakou barvu máte nejraději a naopak kterou nejméně?
Je to různé. Dříve se mi velice líbila modrá barva. Dnes spíše preferuju přírodní barvy. Podle nálady.

7. Jste spokojená se svým jménem? Líbí se vám i jiná jména?
Jsem, ale mé babičce se nelíbilo. Měla jsem se totiž jmenovat Jana.

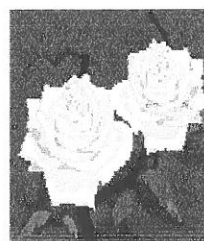
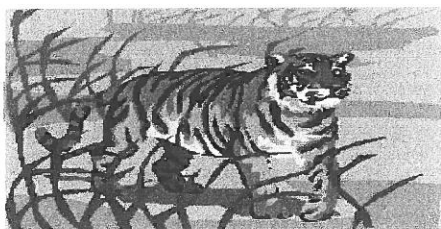
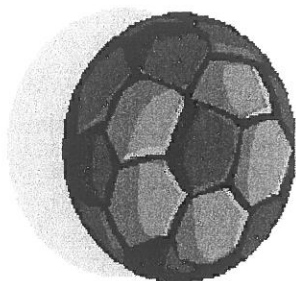
8. Chtěla byste vidět do budoucnosti?
Někdy ano, někdy ne. Kdyby mě čekaly dobré věci, ano.

DĚKUJEME

A. Živělová, M. Voženílková, KA

Den otevřených dveří

Jako každý rok se i tento listopad neobešel bez Dne otevřených dveří. Přípravy vyvrcholily 25.11. v 15.30 hodin. Žáci prim, sekund, tercií, kvart a letošně i kvinty se rozdělili na svá stanoviště, ať už do ukázkových hodin, nebo do tříd s různými pokusy a videy. Já jsem prodávala školní časopis hned u vchodu do školy a k mému překvapení nás příchozí brali i jako informace. I díky hosteskám, které návštěvníky upozorňovaly na prodej časopisu, jsme prodali překvapivě hodně výtisků. Příjemným zpestřením odpoledne se stala i návštěva oblíbené, dnes bývalé, paní profesorky Janečkové s malým Ládičkem, který si nás trochu udiveně prohlížel. Pan ředitel přišel do jídelny a mohla začít konference s rodiči. Abych ale nezapomněla na to, co se odehrávalo jinde. V prostorách bazénu mohli návštěvníci zahlédnout vodní aerobik, v tělocvičně fotbal, v hudebně zpívání primánů a ve třídách ukázkové hodiny dějepisu, zeměpisu a angličtiny. V učebně fyziky starší žáci prováděli pokusy. I když se mi Den otevřených dveří líbil, musela jsem týden po něm zůstat doma s chřipkou, jelikož jsem se v chladném prostoru vchodu do školy nachladila.

A. Živělová, KA

Olympiáda z českého jazyka- máme se co učit

Každý rok tu máme olympiádu z českého jazyka, ta poslední se konala 10. prosince 2003. Ačkoli na ni chodí pouze studenti, kteří si v češtině aspoň trochu věří, dokáže je jejich mateřský jazyk skoro vždy v něčem překvapit. Olympiáda se skládá ze dvou částí: mluvnické a slohové- ta je tvořivější. Letos (spíše vloni) byla jako literární práce zadána bajka, která vystihovala jedno ze tří přísloví. Mohli jsme si vybrat: Mluvití stříbro mlčeti zlato, Líná huba holé neštěstí nebo Mráz kopřivu nespálí. Nikdo z nás se sice ještě nevyrovnal ani Homérovi ani J.K.Rowlingové, ale počkejte a jednou (snad) uvidíte.

Kamila Holoubková,KA

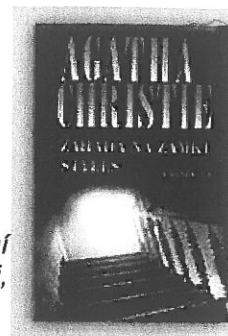

Výsledky školního kola

1.-2. místo	Kamila Holoubková	KA	16 bodů
	Robert Zbořil	KA	16 bodů
3. místo	Lucie Mikšíková	TA	15 bodů

Vítězům gratulujeme a přejeme jim hodně štěstí v okresním kole.

Agatha Christie

Když se řekne detektivka, každý si vybaví něco jiného. Já si vzpomenu na legendární spisovatelku Agathu Christie. Přečetla jsem zatím tři její knihy a moc se mi líbily. Napínavý děj, vražda a překvapivé rozuzlení příběhu – tyto věci dělají její knihy zajímavé.

Mary Clarissa Christie Mallowan se narodila 15. září 1890 v Ashfieldu, rodinném domě v přímořském letovisku Torquay (jižní Anglie) jako nejmladší dítě Fredericka Alvaha Millera, amerického vystěhovalce, a jeho anglické ženy, Clarissy Boechmer. Nejvíce Agathu během její pozdně viktoriánské výchovy ovlivnili (vedle rodičů) její pečovatelka, starší sourozence Margaret "Madge" a Louise "Monty" a babičky. Jako dítě četla Agatha mnoho detektivních příběhů a spolu se sestrou si také vymýšlely svoje vlastní. Byla to Madge, kdo vyprovokoval Agathu k napsání detektivky. V roce 1913 se Agatha setkala s mladým důstojníkem Archibaldem Christiem a už 24. prosince 1914 si řekli své "Ano". Po většinu války byli od sebe odděleni. Agatha zůstala v Ashfieldu a pracovala jako dobrovolná sestra a lékárnice v místních nemocnicích. Tam získala značné znalosti o jedech, které později využila ve svém díle. Po válce se Archie vrhl do podnikání v Londýně, zatímco Agatha zůstala doma se svou dcerou Rosalind, která se narodila rok po skončení války. V roce 1920 se společnost Bodley Head rozhodla vydat první román Agathy Christie - **Záhada na zámku Styles**, ve kterém se objevil výstřední belgický detektiv Hercule Poirot. Závěrečná část knihy, odehrávající se v soudní síni, byla plná nepřesností a autorka ji musela přepsat. Od té doby se vždy, když si nebyla jistá fakty, radila s odborníkem - lékařem, právníkem atd. Pokud však šlo o jedy, tam si vystačila se svými vlastními znalostmi. Patřičné pozornosti se jejímu dílu dostalo až v roce 1926, kdy vyšel román **Vražda Rogera Ackroyda**. V tentýž rok však smrt matky spolu s manželskou krizí vedly k nervovému zhroucení Agathy Christie, které vyvrcholilo jejím široce diskutovaným a publikovaným záhadným zmizením v prosinci 1926. Manželé Christieovi byli v dubnu 1928 rozvedeni. V roce 1930 se rozvedená Agatha vydala hledat dobrodružství, vypravila se Orient-expresem do iráckého města Ur, kde se její přátelé podíleli na archeologickém výzkumu. Tato cesta znamenala velký zlom v jejím životě, neboť v Uru poznala Maxe Mallowana, o 15 let mladšího archeologa, za kterého se zanedlouho ve skotském Edinburghu provdala. Začátkem let padesátých dosáhla vrcholu druhé kariéry Agathy Christie, a to jako autorky divadelních her, když byly v Londýně uvedeny její hry **Past na myši** (1952) a **Svědék obžaloby** (1953). V roce 1960 byl za svoji vědeckou a archeologickou činnost jmenován Max Mallowan Komandérem britského imperia (C.B.E.) a o osm let později pasován na rytíře. Jeho manželka nezůstala pozadu - Agatha Christie Mallowan byla jmenována C.B.E. v roce 1956 a v roce 1971 jí královna Alžběta II. udělila titul "Dáma britského imperia". Po zranění nohy v roce 1971 se začal zhoršovat zdravotní stav Agathy Christie a s ním klesala i četnost a kvalita jejích nových knih. Její poslední oficiální vystoupení na veřejnosti proběhlo v roce 1974 při premiéře filmu **Vražda v Orient-expresu**, které se zúčastnila i samotná královna a další členové královské rodiny. Agatha Christie zemřela ve svém domě ve Wallingfordu 12. ledna 1976. Její dílo ale žije dál. Od roku 1920 se prodala více než miliarda výtisků jejích knih, které byly přeloženy do více jazyků než Shakespeare. Jen Bible Agathu Christie překonává v počtu jazyků, ve kterých je dostupná. **Past na myši** se v londýnském West Endu hraje nepřetržitě od svého uvedení v roce 1952 a stala se tak nejdéle hranou divadelní hrou v historii.

A. Živělová, KA

Trest

Bylo krásné slunné ráno. Na šmolkově modrém nebi nebylo vidět mráčku. Jeden neposedný paprsek pronikl i do Jamesova pokoje a roztančil se na jeho vrásčité a věkem sešlé tváři. Probral se, rozhrnul závěsy a pustil dovnitř čerstvý vzduch. Rozhlédl se po zahradě. Už několik let bydlí v domově důchodců a docela si na to zvykl. Připadal si zde v bezpečí. Převlékl se a vykročil vstříc nádhernému dni. Procházel se mezi stromy a čerpal energii. V duchu přemítal o věcech, které mu už dlouho tížily duši. Bylo to tak dávno, ale on nemohl zapomenout a často cítil ty chladné oči. Pozorovaly ho... S chmurnými myšlenkami vyhledal své oblíbené místočko, jenž navštěvoval pouze on. Posadil se na lavičku pod košatým stromem, vzhlédl do jeho koruny, sklopil víčka a pohroužil se do hlubokých vzpomínek...

Vzbudil jsem se jako každý jiný den. Připravil jsem se a vyrazil jsem do práce. Nebyla nic převratného a ani příliš nevynášela, ale na pokrytí mých výdajů stačila a hlavně mě bavila. Měl jsem mírné zpoždění, proto jsem vyšel z bytu rychlejší chůzí. Den co den jsem se stavoval ještě pro Marka. Obýval dům jen kousek ode mě. Zabočil jsem tedy dva bloky doleva.

Už na pohled mě zaskočil v této jindy poklidné ulici přílišný ruch. Znervózněl jsem. Cítil jsem podivné chvění v žaludku. I tak jsem se s neohroženým výrazem vydal dál. U Markova vchodu stál hlouček lidí, kteří o něčem živě debatovali. Prodral jsem se mezi nimi. To jsem ještě netušil, co spatřím. Mark ležel na chodníku bez známek života. Vypadal, jako by spal, ale strnulý výraz v obličeji a mrtvolná barva naznačovaly spíše první variantu. Oči se mi zalily slzami. Přiběhl jsem k němu a klekl si. Do mysli se mi vtírala jen jediná myšlenka:

„Proč?“

Někdo mě chytil za rameno a mluvil na mě. Zdvihl jsem hlavu. Přes proudy slané vody, která mě oslepovala, jsem trochu rozmazaně spatřil vyšší postavu s pečlivým knírem a delšími vlasy.

„Co to děláte?“ zeptala se mě osoba. Utřel jsem si oči.

„Jmenuji se James Diles a jsem...tedy byl jsem... jeho,“ prstem jsem ukázal na Marka, „nejlepší přítel. A vy jste kdo?“

„Detektiv Klark Black,“ odmlčel se a vytáhl svůj průkaz.

„Vyšetřuji tady vraždu Marka Simpsona.“

Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, co jsem právě vyslechl.

„C...c...cože?!“ vykřikl jsem jako malé dítě.

„J...jak se to stalo?“

„Nevíme to ještě přesně. Zatím jsme se od vyslýchaných sousedů dozvěděli jen pramálo.

Nalezli jsme ale doklady. Vy jste řekl, že ho poznáváte, takže...“

Přikývl jsem a detektiv pokračoval:

„Mark Simpson, narozen 19.11.1939...“

„To souhlasí,“ přerušil jsem ho.

Pod řasy se mi znovu ryly slzy, ale komisař vyprávěl dál:

„Pravděpodobně byl zavražděn minulou noc mezi půl dvanáctou a půlnocí. Jedná se o téměř dokonalý zločin. Oběť nejeví žádné známky zápasu ani odporu. Vypadá to na nějaký zvláštní jed. Nezemřel hned, ale asi dvacet minut po tom, co se mu dostal do těla a...“

„Dost!“ křičel jsem zplna hrdla. „Dost, dost, už prosím přestaňte!!!“

Vyšetřovatel umkl. Cívil na mne jako na velmi dobrý film. Nečekaně mi podal ruku a pronesl:

„Promiňte, musí to pro vás být velice těžké. Přesto se vás ještě musím zeptat. Měl nějaké nepřátele?“

„Mark a nepřátele? Nevybavuji si nikoho.“ Odpověděl jsem.

„Nevadí. Dám vám moji vizitku. Kdybyste si na cokoli vzpomněl, zavolejte,“ řekl a vsunul mi papírek do prstů.

Přikývl jsem. Sesypal jsem se na dětskou houpačku zavěšenou na větvi stromu. Byl ze mě uzlíček nervů. Zoufale jsem se snažil na nic nemyslet, ale jakmile mi spadla víčka, vybavovala se mi ta sinalá barva, nehybné tělo a stále ta jedna otázka:

„Proč?“

I přes malátnost mých nohou jsem se postavil a kráčel městem. Po několika hodinách bezmyšlenkovité chůze jsem se, Bůh ví jak, ocitl znovu před Markovým obydlím. Už zde byl celkem klid. Za tu dobu jsem měl otupělé nervy a byl jsem rozhodnutý vypátrat viníka.

Detektiva jsem zahlédl už z dálky. Sklízel si své věci. Přistoupil jsem k němu a spustil jsem:

„Chci znát vraha a chci vám tedy pomoci ho nalézt.“

„To nejde,“ opáčil se pan Klark.

„Nemůžete se plést do mého vyšetřování. To není jen tak.“

„Tak mi alespoň řekněte, co jste se zatím dozvěděl. Mark neměl žádné příbuzné, jen mě. Já vás neprosím, já vás žádám,“ řekl jsem.

„No dobře. Prohledali jsme jeho byt. Nenašli jsme nic zvláštního, až na tohle.“

Z náprsní kapsy vytáhl maličký útržek papíru a ukázal mi ho. Na první pohled jsem nerozeznal, o co jde. Detektiv mě však zbavil mé nevědomosti:

„To je vstupenka do baru na náměstí ze včerejšího večera. Musel tam být, než zemřel. Určitě i pil. Měl v sobě 1,5 promile alkoholu.“ Prozradil mi.

„To není možné hned ze dvou důvodů,“ podivil jsem se.

„Za prvé jsme do toho baru chodili vždycky spolu a za druhé on nikdy nevyopil víc než 2 piva.“

„To je zajímavé. Zajdu tam a poptám se. Vy teď běžte domů a prospěte se. Nashledanou,“ řekl komisař, potřásl mi rukou a nechal mě mému osudu.

Všechno ve mně vřelo. Potřeboval jsem ze sebe dostat ten nahromaděný vztek a svého plánu pomsty jsem se nevzdal. Odpočívát se mi vůbec nechtělo. Hlavou mi probleskla úžasná myšlenka:

„Večer je moje příležitost. Zajdu do baru...a uvidím, co se bude dít.“

Šel jsem domů. Spláchl jsem ze sebe únavu sprchou a šálkem pressa, opuchlé oči jsem skryl trochou dámského pudru. Oblékl jsem si svou oblíbenou lososovou košili.

U podniku jsem se objevil za trapně krátkou chvíli. Zaplatil jsem vstupné. Nikdy mi nepřišlo, jak je drahé. Pro Marka mělo pravděpodobně cenu života nebo smrti. Zasedl jsem ke stolu v rohu, který byl jediný volný, a poručil jsem si sklenku whisky. Normálně ji nepiji, ale tentokrát jsem potřeboval něco na kuráž.

Na zádech jsem neustále cítil něčí chladné oči. Náhle mě jakási ruka zezadu pohladila po vlasech. Prudce jsem se otočil. Stojí tam dívka. Má ryšavou paruku a nevidím jí do tváře. Přisedá si ke mně. Nožku přehodí přes nožku a již tak krátkou minisukni vyhrne tak vysoko, aby jí vylezla část podvazku.

„Já jsem Sarah,“ řekne krátce.

„Já James,“ reaguji stejně jako ona.

„Já vím,“ uteče jí skrz bílé zuby.

„Pozvu tě na skleničku.“

„Ale já už mám dnes pitný režim splněn a nevím, jestli jsem schopen se odplížit k výčepu.“ Prozradím na sebe. Cítím se dost omámeně.

„Nevadí, dojdou ti pro něco.“ Nabídne se, zvedá se od stolu a míří rovnou k pultu.

Za chvíli se vrátí a v ruce drží dvě sklenice s vodkou.

„Nepřipijeme si?“ navrhone.

„Proč ne?“ odpovím a chopím se panáka.

„Tak na...“ chvíli přemýšlí „na smrt“ pronese velice tiše a záhadně.

Už, už se chystám loknout, ale najednou se za mnou ozve:

„Néééééé!!!“ Je to komisař, který mi vodku vytrhne z dlaně. Jsem zmatený. Pan Klark na mou adresu pouze prohodí:

„Věděl jsem, že přijdete“ a už se hrne k rusovlásce:

„Jménem zákona vás zatýkám. Odved'te ji.“

Jsem dokonale mimo. Detektiv si mě po odříkání práv konečně všimne:

„Ona zabila Marka a stejně tak chtěla usmrtit i vás. Obsah sklenice nenaléval barman, ale ona. Byl jsem tady a ptal se zákazníků, jestli tu byla i minulou noc. Vypověděli, že stejně jako nyní se kolem někoho motala. Ten někdo byl dozajista Mark. Snad se na stanici dozvíme motiv.

Díky za pomoc,“ usmál se.

Vyletěl jsem ze dveří jako postřelená husa, dokulhal jsem se domů a spal a spal.

Ráno jsem zažil ten největší sok. Na hlavní straně novin byl napsán do očí bijící titulek:

„Vražedkyně Sarah uprchla z vězení.“

Ponořil jsem se do dalších řádek textu:

„Zbyl po ní jen nápis vyrytý ve zdi, s největší jistotou vzkaz:

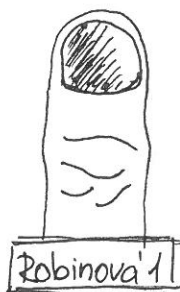
Na viděnou Jamesi.

Sarah.“

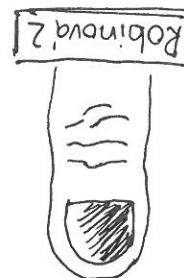
Probral se. Byl večer. Utřel si zpocené zátylek a smutně zašeptal do tmy:

„Proč? Protože Mark věděl něco, co ostatní ne. Nejhorší na tom všem však je, že nevím, co to bylo. A ona? Někde na mě číhá a čeká, až vydechnu naposled. A já? Už se na to těším.“

Postavil se a odešel.

Palečnice

Bylo letní dopoledne, sluníčko svítilo a všude se procházelo plno lidí. Seděla jsem na lavičce v parku a přemýšlela o svém životě. Jako detektiv se živím už čtyři roky a za tu dobu jsme spolu s mým šéfem vyřešili spoustu případů. Teď už se dlouho nic nevyskytlo a mně hledání důkazů a vyslýchání podezřelých chybělo. Najednou se mi v kapse rozezvnil mobil.

„Haló!“ ohlásila jsem se.

Ozval se hlas mého šéfa: „Detektive Robinová, přijďte co nejdřív do kanceláře. Budeme mít hodně práce.“

„Nějaká vražda?“ zeptala jsem se nadšeně.

„Ano, budete koukat, je to lahůdka,“ ubezpečil mě šéf a zavěsil. Hned se mi zvedla hladina adrenalinu. Konečně něco k řešení! Rychle jsem se rozběhla do centra. Naštěstí je od něj park nedaleko, a tak jsem už za deset minut stála před kanceláří. Když jsem vešla dovnitř, můj šéf, pan Bone, si prohlížel nějaké fotky. Pokynul mi, abych se posadila.

„Ráno volal pan Jones. Jeho žena byla brutálně zabita. Někdo se tam k nim ráno kolem sedmé vloupal a pak ji našli mrtvou.. Byla úplně zohavená a měla uřezaný palec. Podívejte se sama.“ Zavřela jsem oči, vzala do ruky fotky od pana Bona, a když jsem oči zase otevřela, zvedl se mi žaludek. To, co na snímcích bylo, se snad ani nedalo nazývat člověkem. Paní Jonesová, která chodívala vždy pečlivě upravená, vypadala, jako by ji roztrhalo nějaké velké zvíře. Všude po koupelně, kde ležela na zemi, byla rozstříkaná krev. Vypadalo to na opravdu zapeklitý případ.

Druhý den brzo ráno jsem vyrazila do nemocnice do pitevny. Pan Bone už tam čekal. Vstoupili jsme do sálu, kde na stole ležela mrtvá paní Jonesová. Vypadala mnohem hůř než na fotkách. Za chvíli přišel patolog a přinesl výsledky pitvy. Vyšlo najevo, že vrah paní Jonesovou nejdřív utopil, potom ji strašně zohavil a nakonec jí sekáčkem na maso usekl palec na pravé ruce. Podívala jsem se na mrtvolu ležící na osvětleném pitevním stole a přišlo mi jí strašně líto. Nedovedla jsem pochopit, proč někdo udělá takovou věc.

Ze zamyšlení mě vytrhl pan Bone: „Tak pojďte, Robinová, musíme zajít za panem Jonesem.“

Vyšli jsme z nemocnice a služebním vozem přijeli ke krásné honosné vile. Uvítal nás pan Jones, celý v černém. Zavedl nás do koupelny. Od věčerejška v ní nikdo neuklízěl, a proto jsme si mohli dobře prohlédnout otisky bot na podlaze a krvavé stříkance po jinak bílých stěnách. Udivilo mě, že zřetelné otisky na koberci vypadaly jako od ženy. Čekala bych, že vrahem bude spíš muž.

Náhle panu Bonovi zazvonil mobil. Odešel z koupelny, chvíli mluvil za dveřmi, a když se vrátil, tvářil se velice vážně.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„Další vražda.“ hlesl pan Bone.

„Cože?“ vykřikla jsem zděšeně. „A koho zabili?“

„Radši si sedněte, Robinová, bude to šok,“ upozornil mě pan Bone. „Zabíli totiž vaši sestru.“ Stála jsem jako opařená a zírala na pana Bona. To přece nemůže být pravda!

Když jsem se svalila do měkkého křesla ve svém oblíbeném klubu, bylo asi půl desáté večer. Potřebovala jsem se uvolnit a přijít na jiné myšlenky. Pan Bone byl tak laskavý, že mi dal dva týdny volno. Celá moje rodina byla ze smrti mé sestry velmi smutná. Našli ji v jejím bytě ležet mrtvou v posteli a vypadala úplně stejně jako paní Jonesová. Dokonce jí chyběl i ten palec. Najednou jsem uslyšela nějaký hlas. Otočila jsem se a spatřila nějakou ženu, která se na mě dívá.

„Promiňte, ptala jsem se, jestli máte volno,“ zopakovala. Ujistila jsem ji že ano a za chvíli jsme si už povídaly jako staré známé. Jmenovala se Jessika a přijela sem navštívit tetu. Bylo mi s ní moc dobře, úplně jsem zapomněla na sestru i na vše ostatní.

Náhle mě Jessika vzala za ruce a řekla: „Máš moc pěkné prsty. Ne jako já. Podívej.“ Ukázala mi svoje ruce. Otfásla jsem se odporem. Měla na nich spoustu malých puchýřů a červených skvrn. Potom už jsme se zase začaly bavit o něčem jiném a večer příjemně uběhl. Domluvily jsme se na zítra a já jsem odešla domů.

Ráno jsem se probudila hodně pozdě. Podívala jsem se na hodinky a s hrůzou si všimla, že sebou musím hodit, abych přišla na smluvené místo včas. Doběhla jsem tam tak tak. Jessika už čekala ve svém krásném autě. Oznámila mi, že pojedeme k ní domů. Souhlasila jsem a za chvíli jsme vystoupily před velikým domem s rozlehlou zahradou a bazénem. A vůbec celý její dům byl nádherný. Jessika mě provedla všemi místnostmi. V nejvyšším patře na konci chodby však byly dveře, do kterých mě nechtěla pustit.

„V tom pokoji je ukryté moje tajemství,“ sdělila mi. „Kdyby ses tam vloupala, musela bych tě zabít.“ Zasmála jsem se a Jessika taky. Zbytek dne jsme strávily v její posilovně, v bazénu nebo v jiných vybaveních domu. Jessika se stala mojí nejlepší kamarádkou a já jsem děkovala nebesům, že jsem ji poznala.

Čím víc jsem Jessiku poznávala, tím se mi zdála divnější. Poslední dobou pořád nějak chodila, co chvíli odcházela do toho jejího tajného pokoje a prostě vůbec nebyla taková jako na začátku. Navíc došlo k dalším čtyřem vraždám. Několikrát jsem telefonovala s panem Bonem. Říkal, že už mají tip na vraha. No, já už možná taky. Abych pravdu řekla, podezřívala jsem Jessiku. Ani nevím proč. Neustále si prohlížela moje ruce a v kuchyni jsem objevila pár velikých sekáčků.

Rozhodla jsem se, že se podívám do toho jejího pokoje, abych si ověřila, jestli je anebo není vrah. Jednou, když jsem u ní zase byla na návštěvě, někdo zazvonil. Když Jessika odešla, rychle jsem vyběhla do nejvyššího patra. Na konci chodby jsem se na okamžik zastavila a zaposlouchala jsem se. Nic se neozvalo, a proto jsem otočila klíčem, který byl v zámku, a opatrně jsem vstoupila do pokoje. Rozhlédla jsem se kolem sebe a hrůzou se mi zastavil dech. U protější stěny stál dlouhý stůl pokrytý černým ubrusem. Přišla jsem blíž. Na stole ležely v dlouhé řadě vysušené lidské palce i se jmenovkami. Prohlédla jsem si všechny vystavené prsty. Bylo jich zde asi dvacet. Když jsem spatřila palec mé sestry, vhrkly mi do očí slzy. Jak to mohla udělat? Svezla jsem se na zem a brečela. Náhle zaskřípaly dveře. Uviděla jsem Jessiku s pistolí v ruce.

„Věděla jsem, že tě tu najdu,“ řekla s úsměvem.

„Proč to děláš?“ hlesla jsem.

„Proč?“ zasmála se Jessika. „Ani nevím. Vidíš moje ruce? Možná proto. Tvoje palce jsou taky moc pěkné.“ Zvenčí se ozvalo houkání policejního auta a skřípot kol. Jessika tomu nevěnovala pozornost.

„Byla jsi moje kamarádka,“ pokračovala. „Ale teď už jsi pro mě příliš nebezpečná.“ Někdo vykopl vstupní dveře domu a za chvíli po schodech spěchalo několik párů nohou. Jessika se ohlédla a potom mě popadla za ruce. Ošklivě se usmála a z kapsy vytáhla sekáček na maso. Vyděšeně jsem zakřičela, ale vtom už držela pevně mou ruku. Snažila jsem se jí vyškubnout, ale Jessika zvedla sekáček a za chvíli si už prohlížela můj palec. Křičela jsem bolestí. Jessika potěšeně odhodila můj prst na stůl. Potom na mě namířila pistolí. Rychle jsem se otočila a chtěla se schovat, ale Jessika vystřelila. Trefila mě rovnou do zad. S výkřikem jsem se svalila na zem právě v okamžiku, kdy se otevřely dveře a v nich stál pan Bone s dalšími policisty. Pak už se mi zatočila hlava a nic si nepamatuju...

S trhnutím se probudím. Je mi nějak divně. Nemůžu se hýbat a všechno kolem je bílé.

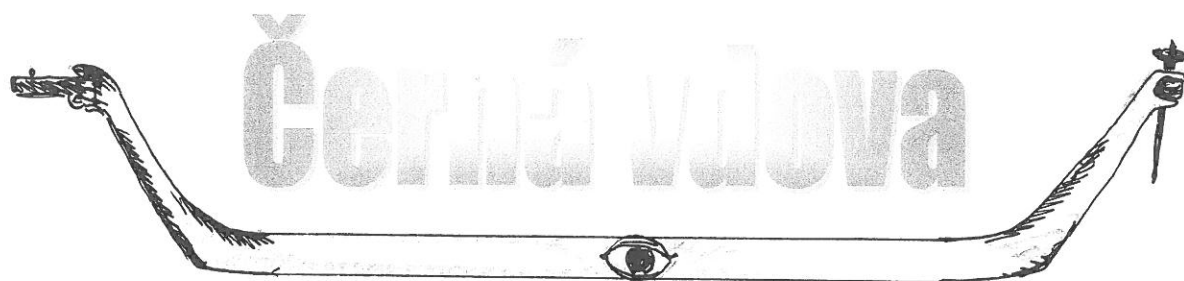
Potom uslyším hlas: „Konečně jste vzhůru.“ Trochu otočím hlavu a spatřím doktora.

„Co se mi stalo?“ zeptám se.

Doktor vzdychne. „Je mi to moc líto. Ochrnula jste. Ta ženská vám porušila míchu.“

„Cože?“ vykřiknu. Bezmocně se snažím posadit se. Měl pravdu...Potom si vzpomenu, jak se to stalo. Vrah byl sice chycen, ale za jako cenu? Proč se to muselo stát?

Lucie Pitelová, KA

„Vrahové se vrací na místo činu.“ Nevím, kdo to vymyslel – musel to být docela chytrý člověk, ale určitě je to pravda. Jmenuji se Angelina a spáchala jsem trojnásobnou vraždu. A koho? No přece mých dobře vybraných milenců. Ani nevím, proč jsem je zabila. Asi mě něčím naštváli... a tak nepřežili. A proč ten začátek? Protože teď stojím ve svém new-yorském bytě, kde přišli dva z mých milenců „omylem“ o život. Snaží se to vypátrat nějaký detektiv Morse, ale zatím na nic nepřišel. A doufám, že ani na nic nepřijde, protože nejsem v jeho seznamu podezřelých. Buď já jsem tak šikovná, nebo on tak nemožný. A teď jak to bylo.

Byl pátek večer a já jsem se úplně vyčerpaná vrátila domů. Mimochodem pracuji jako sekretářka ředitele v jedné bance. Doma bylo strašné ticho a to já přímo nesnáším, proto jsem se rozhodla, že si zajdu do blízkého baru na skleničku. Do tohoto baru jsem chodila vždy ráda a strávila tu pokaždé dlouhou chvíli. Bylo zde tmavé osvětlení, tichá muzika a moc příjemný barman, který byl mým dlouholetým přítelem. Mezky jsme si spolu povídali, ale já si všimla, že se na mě neustále dívá jeden muž sedící u stolu za mnou. Úplně jsem cítila jeho pohledy na mých zádech. Asi tak po hodině se osmělil a sedl si vedle mě na barovou židli.

„Jmenuji se Peter a vy?“ uslyšela jsem jeho hluboký mužný hlas.

„Jmenuji se Angelina,“ odpověděla jsem.

Po pár skleničkách, které mi objednal, jsem ho pozvala k sobě. Nemusím snad popisovat, co se dělo pak. To je určitě všem jasné. Později, když jsem se vracela z koupelny, jsem si všimla, že Peter spí. Vůbec nevím proč, ale najednou moje ruce křečovitě svíraly polštář a dusily ho jím, dokud jeho tělo bezvládně neleželo v peřinách.

„Zabila jsem ho! Ale proč?“ kladla jsem si otázku, na kterou jsem neznala odpověď.

Brzy jsem se však vzpamatovala, tělo hodila do velkého černého pytle, ten odtáhla do auta a jela k blízkému lesíku, kde jsem tělo hodila do vykopané díry. Měla jsem velký strach a celou noc jsem nezahmouřila oči.

Uspnula jsem až pozdě k ránu, a proto se ani nedivím, že jsem se probudila ve čtyři odpoledne. Když jsem přišla k zrcadlu, málem jsem oněměla. Měla jsem obrovské kruhy pod očima a vypadala, jako bych právě vstala z mrtvých. Rychle jsem se oblékla a šla ven s mým psem Bertem do parku. Bylo to příjemné probuzení. Najednou se Bert ale rychle rozběhl a vytrhl se mi z ruky. Ztratil se v dále. Hledala jsem ho, avšak marně.

Náhle se za mnou ozval hlas: „Dobrý den. Není to náhodou váš pes?“

„Ano, děkuji.“ řekla jsem hlasem, ve kterém určitě muselo být slyšet, jak se mi ulevilo.

„Vůbec nevím, jak bych se vám odvděčila,“ pokračovala jsem dál.

Hned mi odpověděl: „Největší radost by mi udělalo, kdybyste přijala pozvání ke mně domů na skleničku.“

Samozřejmě jsem pozvání přijala bez jediného zaváhání. Bylo to u něho pěkné a útulné. Chvíli jsme si povídali a já zjistila, že se jmenuje Michael. Museli jsme toho docela dost vypít, protože jsem se najednou probrala vedle něho v posteli. Ještě jsme chvíli leželi, pak se šel Michael okoupat a já si mezitím fénovala rozházené vlasy. V ten moment mě napadla hříšná myšlenka. Kdyby jenom napadla, ale já ji dokonce udělala. Ano, přesně tak! Zapnutý fén jsem hodila Michaelovi do vany. Ten se párkrát zatřepal, zavřištěl, ale pak nastalo hrobové ticho.

„Já jsem asi naprostý cvok,“ pomyslela jsem si.

Udělal jsem naprosto stejnou věc jako včera. Tělo jsem hodila do pytle, odvezla a položila vedla Petera. Podle včerejška jsem však byla podstatně klidnější. Jen co jsem přišla domů, okamžitě na mě přišel spánek.

Ráno mě probudil nepříjemný cinkot zvonku. Nejdříve jsem myslela, že je to telefon, ale pak mi došlo, že se ke mně někdo dobývá. Byl to můj přítel (občas i něco více) John. Dopoledne jsme si pěkně užili. Z postele jsme vstali až odpoledne a já se rozhodla uvařit oběd. Během toho, co jsem krájela zeleninu, přišel John do kuchyně a začal se mi tam motat. V rychlosti jsem se otočila a onen nůž mu vrazila do hrudi. Chladně jsem se na něho dívala, jak padá k zemi. A co jsem udělala? Opět jsem ho odvezla do lesa.

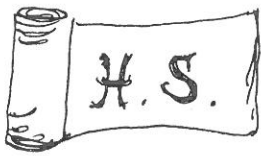
„Už jsou tu tři,“ napadlo mě.

Toto pomyšlení mi připadalo velmi směšné, proto jsem se neudržela a začala se hlasitě smát.

Doma jsem se unavená dívala na zprávy. Panebože! Celá vykulená se zadívám na obrazovku. Oni našli ta těla! Ale jak to? Hned se to dozvídám od detektiva Morse, který tyto vraždy vyšetřuje. Prý Peterova manželka volala na policii, že je už jeden den pohřešovaný. Stejně by mě ale zajímalo, jak našli ta těla. To se vzápětí dozvím také. Já jsem ale... Vždyť jsem zapoměla Johnovo tělo zahrabat, a proto ho nějaký hajný našel. Taková hloupá chyba. Hlavou bych si nejradyji bila do zdi. Hned mi ale pookřeje, protože onen detektiv nemá tušení, kdo by to mohl být. Jak by taky mohl. Já je znala sotva pár hodin a mrtví mezi sebou neměli žádné spojitosti. Radši ale nebudu riskovat. Okamžitě jsem se rozhodla odjet do Evropy-do Francie.

Ještě ten den zavolám na letiště a rezervuji si letenku. Co nejrychleji zabalím kufry a naposledy si prohlížím byt, kde zemřeli dva moji milenci. To už je ale minulost. Teď začnu jiný život. Zavřu za sebou dveře a nasednu do taxíku, který mě odveze před halu letiště. Nyní sedím v letadle do vysněné Francie a mohu se jen smát, jak jsem z toho vyvázla.

Jana Michlíková, KA

HANNAH SMITHOVÁ

Hannah
H.S.
Henry

Seděl jsem ve své kanceláři. Nohy opřené o stůl a židle se trochu houpala. Klobouk jako vždy posunutý v očích. Bylo to klidné dopoledne. Venku se nic nedělo a v novinách jako obvykle jenom žvásty. Žádná vražda ani loupež! To bylo trochu divné, protože v Chicagu se pořád něco děje. A to nemluvím ani o tom, že se psal rok 1939. Když už jsem skoro usínal, otevřely se dveře a v nich stála...

„Dobrý den! Hannah Smithová! Máte na mě chvíli čas, pane...“ podívala se na zašlou jmenovku na mém stole:

„Blaine? Jack Blaine. Prý jste nejlepší.“

„Nepochybně. Prosím, posaďte se.“

„Ano. Takže, stalo se něco, no, jak bych to jenom řekla?! Ten příběh se vlastně stal už před lety...“

„Tak prosím, začněte!“ Nabídl jsem jí kávu a ona začala vypravovat.

„Od té doby, co se má rodina přistěhovala do Chicaga, staly se strašné věci. Každý rok někdo zemřel. Ale vždy ve stejnou hodinu a stejným způsobem – infarkt. Nikdo jsme tomu nepřikládali zvláštní význam, ale když mi umřel otec, našla jsem na jeho stole papír a na něm pouze iniciály nějakého jména. Je to tento lístek. Nevím přesně znamená. Jenže když jsem si dala všechna fakta k sobě, začala jsem mít strach. Skoro to vypadá, jako by to někdo plánoval. Nebo jako by to byly... vraždy!“

Podíval jsem se na lístek, který mi podala. Bylo na něm napsáno pouze H.S. Nebohý pan Smith asi přišel na jméno vraha, ale nestihl ho napsat celé. Při bližším ohledání bylo na lístku velice slabě naznačeno něco jako... JE TO TV... a dál nic. A právě v tuto chvíli jsem si byl jist, že to nebyly jen náhody. Vstal jsem a s ledovým klidem řekl:

„Slečno Smithová, zaveďte mě na místo činu!“

Autem je to k vile Smithových jen hodina cesty. Takže když jsme dorazili na místo, nebylo ani poledne. Hannah mě vedla přímo do pracovny jejího otce. Kancelář to byla pěkná. Obložení... asi mahagon. Za stolem seděl velice pěkně upravený muž v golfovém obleku.

„Toto je můj bratr, pane Blaine.“

„Těší mě,“ podal jsem mu ruku a dobře jsem si ho prohlédl.

„Henry Smith! Těší mě. Vy jste ten detektiv, kterého Hanna najala?“

„Ano! To jsem já. Nebude vám vadit, když se tady porozhlédnu?“

„Ne, ovšem že ne!“

Sedl jsem si za stůl na pohodlné křeslo. Je možné, aby sotva 50-ti letý muž dostal infarkt? Ano, asi ano. Tak, co tady máme? Telefon, dopisní papír, pečlivě ořezané tužky a kopírák. Otočil jsem se zády k sourozencům. Výhled z okna to byl nádherný. V koši na odpadky byly jen zmuchlané účty. Po chvíli zkoumání účtů jsem narazil na papír, na kterém stálo: JÁ NICK SMITH ODKAZUJI VŠECHEN SVŮJ MAJETEK MÉ DCEŘI, HANNAH SMITHOVÉ. MŮJ SYN, HENRY SMITH JE VYDĚDĚN. MANŽELKA DOSTANE 1 000 000 DOLARŮ. Najednou zazvonil telefon. Zvedl jsem ho a uslyšel známý hlas:

„Dobrý den! Jmenuji se Dremt! Chtěl bych mluvit s pane Blainem!“

„Nazdar Joshi. To jsem já. Co potřebuješ?“

„Právě jsem dostal výsledky pitvy Nicka Smithe. Neumřel na infarkt! Byl otráven! Vypadá to na nitroglycerin.“

„Dík! Moc jsi mi pomohl. Měj se!“

Mezitím mladý Henry odešel a v pokoji jsme zůstali dva – já a Hannah. Přemýšlel jsem na hlas:

„Váš otec vám zanechal všechnen majetek. Podpis ale chybí! Vrah byl někdo vaší rodině blízký, jehož jméno začíná na H.S., kdo ve vaší rodině má iniciály H.S.?“

„No, já, bratr a můj strýček Harold, ale ten žije v Rusku!“

„Takže vrah jste mohla být vy nebo váš bratr! Ale všechno svědčí proti němu! Vy prostě nemáte motiv! Nechala byste mě tu chvíli osamotě?“

„Jistě! Kdybyste něco potřeboval, stačí zavolat!“

Prošel jsem se po prázdné knihovně. Nejvíce mě zaujala sbírka knih. Chtěl jsem si jednu prolístovat, jenže když jsem ji vytahoval, stěna se otevřela. A se stěnou se otevřel vchod do tajné místnosti. Byly v ní starožitnosti, rodinné památky a trezor! Zajímavé ovšem bylo to, že byl otevřený, což absolutně rušilo jeho význam. V zájmu vyšetřování jsem do něho nakoukl. Cenné papír, dopisy a závěť. Od druhé se lišila tím, že na ní byl podpis. Tento fakt rušil závěť předchozí. Na platném dokumentu stálo: JÁ NICK SMITH ODKAZUJI VŠECHEN SVŮJ MAJETEK MÉMU SYNU, HENRY SMITHOVI. MOJE DCERA JE VYDĚDĚNA... Tak teď jsem v tom začínal mít opravdu zmatek. Vrahem mohl být i Henry i Hannah Smithová. Prohlédl jsem trezor ještě jednou a našel v něm malý revolver ráže 5,5 mm. Vzal jsem z něho otisky prstů. Byly tam dvojce. Vzal jsem si novou závěť, pistoli a doutník, co ležel na stole.

„Slečno Smithová, musím vám i vašemu bratrovi vzít otisky prstů.“

Porovnal jsem je – patřily Hannah S. a ještě někomu dalšímu, koho jsem neznal. Opět zazvonil telefon.

„Dobrý den! Jmenuji se Dremt! Chtěl bych mluvit s panem Blainem!“

„Joshi, to jsem zase já!“

„Asi tě bude zajímat, že jsme našli na hlavě pana Nicka Smithe malou otláčeninu. Je to, jako by mu někdo přidržel těsně před smrtí pistoli u hlavy!“

Aha! Takže vrahem mohla být jediné Hannah. Jenže jsem neměl důkaz. Ubohé otisky prstů nestačily. Musel jsem to udělat tak, aby se sama přiznala. Udělal jsem to následovně:

„Jsem tady hotov. Můžeme se vrátit do mé kanceláře.“

Cesta ubíhala pomalu. Hned, jak jsme přijeli na Park Avenue v Chicagu, zapnul jsem diktafon a svolal své kolegy, abych měl svědky, kdyby se přiznala.

„Slečno Smithová, váš otec nezemřel na infarkt. Byl...“

„Otráven?“

„Ano, jak to víte?“

„No, říkal jste to.“

„Ne, neříkal. Řekl mi to kolega do telefonu. Ano, byl otráven – nitroglycerin!“

„Já... já vás slyšela. A...“

Už začínala tát.

„Máte v domě zbraně?“

„Ano. Třeba v otcově trezoru.“

„Vy o něm víte?“

„No jistě. Každý o něm ví. Stačí vytáhnout pátou knihu z páté řady a...“

„Ne, opět špatně. Je to šestá kniha z páté řady! Přiznejte se! Zabila jste svého otce?“

„Ne!“

„Když se přiznáte, bude to lepší.“

„Ale já nic neudělala – nemám motiv!“

„Ale ano, máte. Dědictví připadne vašemu bratrovi!“

„Cože?! To není pravda!“

„Slečno Hannah Smithová, zatýkám vás ^{pro} podezření z vraždy Nicka Smithe, vašeho otce!

„Odved'te ji!“

Na tento případ bych si nevzpomněl, kdyby za mnou jednoho dne nepřišla vysoká štíhlá blondýna.

„Dobrý den! Hellen Smithová! Máte na mě chvíli čas pane... Blaine?“

„Prosím, posad'te se!“

„Ano, takže před patnácti lety jste moji tetu, Hannah Smithovou, poslal do vězení za vraždu. Když mi před týdnem zemřel otec, našla jsem v jeho ruce tento lístek.“

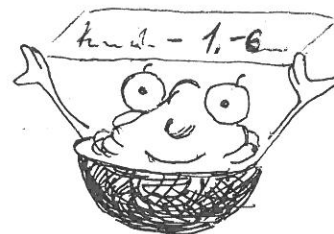
„Váš otec se jmenoval...“

„Smith. Henry Smith.“

Rozbalil jsem lístek, který mi podala. Písmo bylo slabé a roztřesené: TY VRAŽDY, TY...
BYL JSEM TO JÁ!!! PROMIŇ HANNAH! TVŮJ ODDANÝ BRATR   *Henry Smith*

Marcela Voženilková, KA

Já, nejlepší zákusek

Jednou v létě, brzy ráno zastavila před cukrárnou v Antibes dodávka. Cukráři ji naložili samými dobrotami, ale jedna z nich byla nejlepší – byl jsem to já.

Měl jsem štěstí. Dostal jsem se na nejvýhodnější místo v celém pul-tu. Ovšem zachoval jsem se galantně a přenechal ho nadýchané kremroli, která protestovala, že si ji nikdo nevybere.

Napjatě poslouchám zvonek nade dveřmi. Najednou začne zvonit. Zbystřím pozornost. Jsem zvědavý, kdo přichází. Je to starší obtloustlý muž.

„Tomu bych cholesterol určitě zvyšovat nechtěl,“ pomyslím si. Od-dechnu si, když ukáže na mandarinkový řez, bohatě zdobený šlehačkou.

„Bonjour,“ slyším ode dveří sympatický hlas, ale přízvuk se mi moc nepozdává. Vzhlednu a vidím holčičku, která k pultu málem chvátá. Pozdrav ale bylo jediné slovo, co jsem jí a jejím rodičům rozuměl. Dál mluvili pro mě nesrozumitelným jazykem. Dívám se alespoň na jejich posunky a myslím si, že si vybrali jablečný dort sedící vedle mě. Otočím se, podívám se na paní prodavačku a vidím, jak se blíží ke mně.

„Au revoir, přátelé!“ stačím ještě zavolat a už sedím v pěkné bílé krabičce.

Slyším cinkání peněz. Paní prodavačka zavírá víko nade mnou a já se nesu někam ven.

Moje červená želatina ucítila sluneční paprsky. Nad sebou vidím to-těž děvčátko. Se zalíbením se na mě dívá, a tak na ni mrknu malinou.

Jeden kousek ochutnala maminka, další táta a největší Barborka (tak se holčička jmenovala).

Nakonec se všichni tři shodli, že si mě - malinový košíček vybrali správně.

Barbora Anna Bajajová, Prima A

Město Toužim

Král, který vládl Karlovým Varům, byl zlý a vybíral velké daně. Lidé se u něho neměli dobře. Peníze chudým chyběly, ale král je pořád chtěl. Byl bohatý a lakomý.

Chudým lidem se to přestávalo líbit a mysleli na útěk, i když věděli, že jim to král nedovolí. Proto se domluvili, že v noci utečou.

Nastala noc. Na místě, kde se měli setkat, nebyli ještě všichni, dva muži chyběli. Museli však už jít, aby je ráno nedohrnalo královské vojsko.

Ještě tu noc o pár kilometrů dál přespali. Mysleli, že už jsou v bezpečí. Vedl je nejstarší muž, který se jmenoval Valech. Musel už jít spát, protože byl staříčkový a po cestě vyčerpaný. Všichni dospělí byli u ohně vzhůru, když tu náhle uslyšeli, jak Valech mluví ze spaní: „Toužím po městě, kde nám nikdo nebude rozkazovat.“ A zase byli ticho, a tak se všichni uložili ke spánku.

Ti dva muži, kteří chyběli, je zradili a prozradili vojákům, kteří je sledovali. Chtěli, aby si je král oblíbil, ale on jim ani nepoděkoval.

Když tedy všichni spali, vojáci se na ně vrhli a některé chytili. Mladší však utekli, protože měli silnější nohy. Valech patřil mezi ty, kterým se nepovedlo utéci a radši se zabil, než aby se musel vrátit zpět.

Těch, kterým se povedlo utéct, nebyla ani polovina, asi už jen kolem čtyřiceti.

Avšak našli úrodnou krajinu, a tam postavili vesnici. Jmenovala se *Toužim*, po Valechovi, který je vedl, když v noci ze spaní zvolal: „*Toužím* po městě, kde nám nikdo nebude rozkazovat.“

Vesnice se brzy rozrostla v město. A všichni v něm žili šťastně.

Lukáš Nemerád, Prima A

Kouzelná větévka

Za devaterými horami a řekami byl v lese ukryt útulný domeček, ve kterém hospodařila krásná lesní víla, jménem Maruška.

Jednou, když právě dělala každoroční úklid, objevila ve své truhle podivnou větévku, která měla borové jehličí uspořádané jako smrk a na konci kvítek. Chtěla ji vyhodit, ale uvědomila si slova věštkyň, jež Marušku kdysi potkala: „Jednoho dne najdeš vzácný předmět. Opatruj ho jako oko v hlavě, protože se ti bude hodit.“ Maruška ji tehdy moc nechápala. Dnes již ano. Věděla, že je to ona věc. Bohužel nevěděla, jak ji použít. Líbila se jí, a tak si ji vpletla do vlasů a pracovala dál.

V té době se na zámku chystali na lov. Mezi honci byl i mladý princ. Neměl však na lov myšlenky, a tak jel na koni dál a dál od své družiny. Za chvíli dojel k Marušce.

Na první pohled poznal, že ona je jeho budoucí žena, a tudíž královna. Napověděla mu to větvička, kterou měla ve vlasech. Byla kouzelná, již po staletí určovala mužům z jejich rodu manželku, jež by byla hodná na lid a dokázala vládnout. Požádal ji tedy o ruku. Víla se na něj nejprve nechápavě podívala. Později však pochopila.

Honosná svatba trvala sedm dní a sedm nocí.

Barbora Anna Bajajová, Prima A

KORUNNÍ KYSELKA

Kdysi dávno před léty se nedaleko Karlových Varů měla vyrábět koruna. Byla to taková dobrá koruna, která se skládala ze vzácného kovu a kamínků. Jeden muž z těch, co korunu dělali, byl poslán do lesa najít nějaký ten drahý kámen. Došel až ke skalce a viděl, jak se na zemi leskne nějaký předmět. Šel k němu, chtěl ho vzít a vtom se pod ním propadla země!

Spadl někam dolů do jeskyně. Země nahoře byla asi nějaká měkká, pád nebyl sice moc příjemný, ale nic se mu nestalo. V podzemí je zima, ale je slyšet šumění. Ten chlapík jde za ním. Dojde až k nějaké jeskyni, vlezte do ní a vidí – co? Velké jezero!

Jeho radost byla velká a těšil se, až to řekne svým společníkům nahoře. Chce lézt nahoru, ale jak leze, vždycky po 2-3 metrech spadne dolů. Přemýšlí, jak by vylezl nahoru a napadne ho napít se.

Několikrát si lokne a cítí, že už to půjde. A skutečně: leze, leze a už je nahoře. Pochopil, že voda bude asi léčivá a minerální, když mu dodala sílu k vylezení nahoru. Našel malý otvor, kterým se protáhl, a rozběhl se za svými přáteli. Všechno jim řekl, ti to také řekli všude, no a nechybělo moc, aby lidi tuto vodu začali pít.

Od té doby se tento pramen a okolí nazývá Korunní Kyselka.

David Němeček, Prima A

Čas pod svou rukou

Dávno se odehrál tento příběh.....

Královna se procházela a uviděla staršího obchodníka, který povídal: „Vaše Výsosti vezměte si tyto hodinky za dva dukáty. Denně tu prodávám zajímavé věci i tyto hodinky jsou neobyčejné!“ „Tady máte dva dukáty, s hodinkami půjdu na ples.“

Nastrojená královna sešla dolů na ples a po tanci si vzpomněla na hodinky a na slova obchodníka: „...i tyto hodinky jsou neobyčejné.“ Poslala pro ně sluhu a potom si je nasadila. Ples se zastavil, muzika ztichla a královna zjistila, že se čas zastavil. Sundala si je a nechala je odnést. Stoupla si na pódium a řekla o hodinkách celému království. Ve tři hodiny ráno ples končil.

Ráno královna vstala pozdě a když si chtěla nasadit hodinky – byly pryč.

Královna našla obchodníka a ten jí poradil: „Dnes je úplněk, vyjděte o půlnoci ven, pět kroků od studny na jih, udělejte 30 cm hlubokou díru a uvidíte, kdo Vám vzal hodinky a kdo je má.“

Královna vyšla ven, když hodiny byly půlnoc. Vykopala jámu pět kroků na jih a nalila do ní vodu, jak jí radil obchodník při odchodu. Podívala se do jámy a uviděla obličej sluhy, jak má hodinky na stolku.

Královna se vrátila do hradu a ve sluhově pokoji našla hodinky spolu s kletbou napsanou na papíru, že sluha hodinky ukradl a postihla ho kletba. S hodinkami v ruce královna odešla.

Když přišla ráno královna k jámě, viděla u ní dva hroby. Jeden sluhy a jeden obchodníka, který také hodinky ukradl a prodal. Oba náhrobní kameny zdobily fotografie.

Královna hodila hodinky do jámy a zakopala je. Nechtěla mít čas pod svou rukou jako sluha a obchodník.

Uplynulo 200 let a o hodinkách se ví. Říká se ale, že jsou pět kroků na sever. Po 200 letech se bude opět říkat, že jsou na jihu a zase se najdou... Ale snad se na ně zapomene.

Eva Kalivodová, Prima A

Kouzelná šála

Jednou, nějakou dobu po Vánocích, byly děti venku. Všude byla spousta sněhu, neboť již tři dny bez přestání sněžilo. Děti se rozhodly, že postaví sněhuláka. Když byl hotov, vypadal, jako kdyby mu něco chybělo.

„Dám mu svoji šálu, aby mu nebyla zima,“ řeklo jedno z dětí a přehodilo přes sněhulákův sněhový krk červenozelelou šálu. A vida! Sněhulák vypadal hned lépe! Děti ale za chvíli odešly a sněhulák zůstal v zahradě sám.

Uprostřed noci se najednou sněhulák pohnul. Udělal krok, dva a potom odešel ze zahrady, ven mezi domy. Chodil si tak ulicemi a myslel si: „Kéž by tady byl někdo, s kým bych si mohl povídat!“

A najednou na něj vyskočila černá kočka.

„Mňauúúúú! Ahoj sněhuláku!“

„Co ty jsi zač?“ zeptal se opatrně sněhulák.

„Jsem Černoočka, kočka, která tě má zavést ke královně Vánici.“

„Ale proč?“

„Jsi hloupý, nebo to jen děláš?! Copak nevíš, co u sebe máš?! Copak nevíš, jak je to mocné? Co s tím můžeš dokázat?!“ Najednou však kočka ztišila hlas: „Víš, jak dlouho jsem to hledala?“

„Ne-e.“ vykoktal sněhulák.

„Deset let. Celých deset let! Ale teď už pojď. Musíme jet,“ ukončila Černoočka svoji řeč

Ani neví jak, se sněhulák ocitl ve sněžných saních a zanedlouho se spolu s Černoočkou objevili před velikým, jakoby ledovým palácem.

„Júúú!“ vydechl sněhulák plný údivu.

„Pojď, královna Vánice nás již čeká,“ Odpověděla Černoočka a čumákem pošťuchovala sněhuláka k velkým vratům.

Vstoupili do obrovské místnosti.

„Ano! Konečně jste tady!“ vzkřikla královna Vánice svým mrazivým hlasem a pokračovala, „čekala jsem na vás dnem i nocí a konečně! To je mé vítězství! A nyní, milý sněhuláku, dej mi ten předmět, na který jsem tak dlouho čekala!“

„Ale já nevím, co po mně chcete!“

„Tak ty budeš zapírat? Černoočko, přines mi tu šálu!“

„Aha, šálu. Ale co je s ní?“ blesklo sněhulákovi hlavou. Mezitím si Vánice omotala kolem krku šálu, kterou jí Černoočka přinesla k nohám.

„Tahle šála má nezměrnou moc. Když si ji nasadíš a něco si přeješ, hned se ti to vyplní! A já si přeji...“ Královna Vánice nedopověděla. Sněhulák se k ní rozběhl a strhl jí šálu z krku. Rychle si ji dal na krk a pronesl: „Já si přeji, aby královna Vánice navždy zmizela!!!“

„Néééé!!!“ zaječela Vánice tak, že se rozsypaly okenní tabulky.

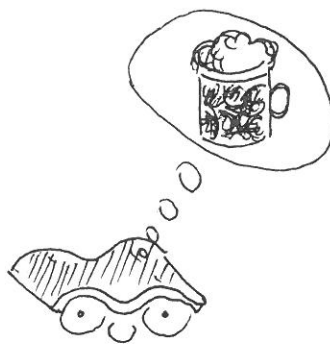
Ale to už byli sněhulák spolu s Černoočkou (nad kterou se slitoval a vzal ji s sebou) dávno za horami. Šli zpátky domů, sněhulák do své zahrady a kočka si šla hledat nového majitele. Cestou objevili velkou propast. Sněhulák se nad ni nahnul a po chvíli do ní vhodil šálu. Snášela se dolů jako peříčko, až spadla na úplné dno.

„Proč jsi to udělal?“ zeptala se Černoočka. Ale sněhulák neodpověděl. Mezitím pomalu roztával. Začínalo totiž jaro.

„Sbohem,“ zašeptal naposled a změnil se v kaluž. Kočka se otočila a vydala se směrem, kde očekávala, že se jí někdo ujme.

Charlota Blunárová, Prima A

Žízeň

Osnova:

1. Těžká cesta
2. Kamarádi
3. Soused a další kamarádi
4. Konec výpravy

Jdu vám takhle kolem a hle – hlava. Ve zdi. Prvně mi to nejde do hlavy. Co tu dělá? A jak může být v té zdi, která přede mnou ani není? Asi haluz. Jdu dál. Hlava mi do hlavy nejde. Třeba pochopím ten vlak, co právě projíždí. Sedí v něm muž a je naprosto klidný, nemá strach, že jede špatně. A to jen díky České pojišťovně. Ten vlak ale taky není zcela normální. Za sebou táhne ocas. A směje se. Nevím, co to se mnou je. Radši si nevšímám a jdu dál. Cesta je divná. Po tak těžké noci nepoznávám.

Ale ano! Vidím! Zvlněný plech! Už z dálky jsem ho poznal. Volal na mě. A mával. Ne, to nemával, jen rozhazuje rukama. Jde směrem od supermarketu. Poznávám, že už má nakoupeno. Nese ji v ruce. Nebýt jí, nikdy by se tak neusmíval. Úsměv se mu rozšířil od ucha k uchu. Co po mně chce? Snad není teplej? Že bych si konečně našel přítele? Najednou uslyším uječený hlas : „Frede, ...“

Otočím se. Slečna. Neusmíval se na mě. A já si dělal naděje. Ale ta slečna není až tak cizí. Struktura jejího těla je mi povědomá. Zvlněná plechovka. Prší. Ale jí to nevadí. Poznávám, že jí má taky. Nemůžu si pomoci, ale kouká. Ano, ano. S flaškou borovičky je život vždycky bezproblémovější.

Volá na mě : „Jdeme na pivo?“

Jasně. Ne že bych byl z přítomnosti dívek nadšený, ale pivo bych si dal. Vydáváme se proto i s naším kamarádem Fredem do pajzlíku na kraji města. Hned vedle nemocnice. Ale o to nejde. Hospoda je nádherná, má svůj styl. Sice jsem tam nikdy nebyl, ale myslím si to.

Najednou se vedle mě objeví něco železného. Soused.

„Hele, zvlněj plechu, půjdeš s náma na pivo?“ ptá se Fred.

„No,“ zamyslel se. „Chut' na pivo mám, ale...“ podíval se na mě.

O mé sexuální orientaci ví. Má ze mě strach. Chci ho přemluvit, ale nemám na to sílu. Jen telecí očička zvlněné plechovky zabrala. Nevím, proč mě tak provokuje, ale musí jít přímo vedle mě. Už tak dlouho se ho chci zeptat. Nebo spíš mu to oznámit. Jak to tak v poslední době pozoruji, je to čím dál nutnější. Ale já mu to nemohu říct. Už dlouho se k tomu odhodlávám, sejít do nižšího patra a zazvonit, říct mu to. Ale mám strach, že mi práskne dveřma před nosem. Ale teď ta chvíle nastala. Maximálně mi přibude na těle jeden ohyb.

„Víš, Roberte, ...“ nemůžu dál.

„Co chceš?“ zeptal se.

„Víš o tom, že máš tento týden úklidovou službu?“ vyhrknu.

Hurá! Je to za mnou. Přestávalo pršet. Zvlněné plechy a já jsme se kroutili dál. Potkali jsme dalšího.

„Čau, půjdeš s náma na pivo?“ zeptal se Robert.

Ale náš kamarád byl nějaký zakomplexovaný.

„Hele, jsem úplně blbej?“ odbočil od tématu.

„Ne, seš chytřej jak sviňa!“ neuhlídal jsem své emoce.

„Tak to je skvělé! Jdu s váma na pivo. Můžu vzít i bráču?“ zeptal se.

A tak nás bylo šest. Na jeho bratra jsme ale museli čekat. Bydlí daleko a taxikáři mají problém, že zvlněný plech trhá potahy. Jen taxikář John je náš. Ten uctívá i jiné rasy a nikoho nediskriminuje. Právě projížděl.

„Á, nazdárek plechové, dneska i plechovky?“ rozzářil se John.

„Měj se,“ odcházel od auta zjevně opilý kamarád.

„Hej, kámo! Zapomněl jsi zaplatit! Je to 386 Kč!“ rozzuřil se taxikář a žvýkaje párátka nám naznačoval možnost pokroucení našich těl.

„Tak to je blbý. Tolik nemám. Mohl bys kousek couvnout?“

Bože! Tak tenhle plech je fakt blbej. Blondatý vlasy už mu sice odrůstají, ale peroxid má zřejmě trvalé následky.

Cesta už se nám zdála být dlouhá. Borovička už dávno došla. Není pohon. A před sebou máme ještě celých sto metrů! Jediné, co mě povzbudí, stojí u vchodu. Má to ruku v sádře. A je to ten nejhorší podvraták pod sluncem. Plech, kterýho jsem miloval, a on si najde něco jinýho! A ještě k tomu plechovku. Jen ta ruka v sádře mě uklidňuje. Někdo mu ublížil. To mu patřilo. Přicházíme k němu.

„Co se ti stalo?“ neudrším se.

„Plechovka doma znervila. Zítra mi tu sádru sundávají. Dají mi to jen do ortézy. Prý z toho materiálu, jak mají potápěči – z chemoprenu.“

Bože, to je tupan! Je vidět, že má plechovku. Blbej jak ona. Splést si chemopren s neoprenem... Pro to není omluvy.

Vcházím dovnitř. U baru stojí číšník.

„Tak šest piv!“ vyhrknu plný nadšení a chuti na čerstvě natočené pivo. Celou cestu jsem žil jen touhou konečně sem dojít. Číšník na mě hleděl. Pak se kysele, ale s úsměvem zatvářil.

„Zvlněným plechům nenalíváme!“

Předmluva

O prázdninách jsem navštívila tetu v Norsku. Protože se mi norská kultura velice zalíbila, chtěla jsem si domů přivést něco typického. V suvenýrech jsem si koupila srandovního trola – dlouhý nos, ocásek, rozčepýřené vlasy a svítící oči. Později mi ale došlo, že vlastně vůbec nevím, co jsem si koupila. Ano, říká se tomu trol, ale co to vůbec je? Proč tak zvláště vypadá? A tak jsem další den nelenila a zašla do obchůdku znovu – tentokrát ne pro figurku, ale pro něco, co by mi přiblížilo pro Norsko tak typickou věc. Po dlouhém probírání se odbornými knihami jsem svou touhu po poznání vzdala. Došlo mi, že nemá smysl si žádnou z nich kupovat. Jedna byla složitěji napsaná než druhá a bylo mi jasné, že by kniha pro mě neznamenal nic jiného, než jen další výplň mé knihovny. A tak jsem s nepořízenou opouštěla obchůdek. Ovšem u východu mi padla do oka kniha, která se jmenovala A Little Troll. Byla určena pro děti. Po prohlédnutí krásných ilustrací a mě poměrně srozumitelnému textu jsem se rozhodla, že dříve než projdu dveřmi s nápisem EXIT, zdržím se u pokladny.

Doma jsem knihu ukázala tetě, které se velice zalíbila. Ještě více do ní byli ovšem „zažraní“ její synové, kteří mi knížku ani nechtěli vrátit. A protože teta je velice ráda, když kluci mluví česky (je velice překvapivé, že děti už v pěti letech ovládají dva jazyky), rozhodla jsem se jim knihu přepsat do rodného jazyka jejich maminky.

Po přeložení knihy, kterou jsem si i přes její dětský obsah velice zalíbila, jsem si jí začala velice vážit. Nejen proto, že mi umožnila nahlédnout do norské kultury, ale i proto, že jsem si dokázala mou schopnost přeložit alespoň jednodušší text.

Tímto jsem chtěla poděkovat nejen tetě, která mi umožnila nezapomenutelný pobyt, a dokonce mi knihu financovala, ovšem v nemalé míře i mým učitelům anglického jazyka, díky nimž jsem byla tohoto překladu schopna. Velký dík patří také mým rodičům, kteří mě v takovéto činnosti podporují a nerada bych také zapomněla na p. Antonína, který věnoval svůj volný čas a poupravil nedostatky mé práce.

Pokud také chcete nahlédnout do kultury jedné ze severských zemí, přečtěte si následující pohádku. Bohužel je delší než prostor, kterého mohu využít v jednom čísle, a proto bude vycházet po částech. Doufám, že se Vám bude líbit...

Trolové byli na severu odjakživa. Dávno předtím, než tam začali žít lidé, obývali trolové lesy a hory.

Někteří mají tři hlavy, jiní mají dvě, ale většina z nich má hlavu jen jednu.

Mnoho lidí se trolů bojí. Myslí si totiž, že jsou zlí. Ale vždyť oni jsou úplně stejní jako lidé! Dobří i špatní. Někteří jsou moudří a někteří jsou naopak ... no, zkrátka ne tak bystří.

Je těžké nějakého trola uvidět, protože dávají přednost klidnému životu. Podle jejich názoru jsou lidé a stroje přílišně hluční. Proto se schovávají vždy, když se někdo přiblíží. Sedí velmi klidně a snaží se vypadat jako pařezy nebo mechem zarostlé kameny.

Kamarádi však se všemi ptáčky a zvířátky.. Vždycky pomůžou každému zvířátku, které je nemocné nebo zraněné. Někdy se stává, že se nějaké zvířecí miminko ztratí. A trol je tak hodný, že jej klidně celou noc hledá. Kdykoli se ztratí nějaké mládě, trolové jsou schopni strávit celou noc venku a hledat je. A když je málo jídla, klidně radostně pozvou medvědy, lišky a losy domů, aby se s nimi najedli. Vždy navaří velký hrnc s troloví kaše. Je to jediné jídlo, které trolové jedí. Také proto je jejich nejoblíbenější !

Trolové mají rádi les a louky, které vypadají pěkně. Starají se o kytičky a stromy a vše se snaží dát do pořádku. Ale není to jednoduchá práce!

Toto je příběh o jednom trolím dítěti, které se jmenuje Malý Trol.

„Malý Trole,“ volá maminka. „Pojď hned domů! Za chvíli bude světlo!“

„Chvilku počkej, mami, teď vyvádíme hlouposti a je nám báječně!“ říká Malý Trol.

„Ne,“ odpoví maminka. „Okamžitě pojď domů! Už je skoro ráno a ty moc dobře víš, co to znamená!“

Jak vidíš, trolové se bojí slunce.

Malý Trol a jeho rodiče žijí ve skále. Mají tajný vchod mezi balvanem a lískovým houštím.

Když Malý Trol přišel domů, snědl lžící trolí kaše. Potom si vyčistil zuby jedličkou z borovice. A nakonec si šel lehnout do postele, která je z borových šišek.

Maminka si vedle něj sedla tak, jak to dělá vždycky. Chvilí mu zpívá a potom si vykládají o věcech, které uplynulou noc zažili, nebo alespoň viděli. Ale dneska si Malý Trol nechtěl vykládat jako obvykle. Chtěl si povídat o sluníčku.

„Proč je to tak? Proč se před sluníčkem musíme schovávat?“

„Někdo říká, že bychom se změnili v kámen, kdyby na nás zasvitly sluneční paprsky. A jiní říkají, že bychom úplně zmizeli.“

„To je nespravedlivé!“

„Ale to tak je a vždycky to tak bylo a bude, a teď musíš jít spát!“ řekla maminka a pečlivě ho zakryla přikrývkou z kůry stromu.

Ale Malý Trol si nepřál jít spát. Zavolal na svého tatínka : „Proč my troli nemůžeme být venku na sluníčku jako všichni ostatní?“

Tatínek ale jen zakroutil svou velkou a chlupatou hlavou. „Já nevím,“ řekl. „Ale to tak je a vždycky to tak bylo a bude. A jestli hned nepůjdeš spát, tak budeš zítra moc unavený.“

Malý Trol stále nemohl usnout. Stále musel přemýšlet o tom sluníčku. O tom velkém, teplém a zrádném světýlku na nebi. Potichu se vyplížil ven malou prasklinou ve skále a mrknul se ven. Je to tam všechno tak krásné! Mnohem víc živější než v noci! Barvy jsou daleko jasnější! A může sledovat zvířátka jak si hrají a pobíhají. Malý Trol by si s nimi tak rád hrál! Ale nemůže. Asi by totiž roztál jako sněhová koule, nebo by se rozletěl na tisíce kousků. To přece není vůbec spravedlivé!!!

Přemýšlel nad všemi těmi strašidelnými příběhy o trolech, kteří nebyli opatrní a za světlého dne nebyli doma. Nebo kteří byli podvedeni kluky, kterým žádné nebezpečí nehrozilo.

Vzpomněl si na tu velkou hromadu kamene na úpatí skály. „To je všechno, co zbylo po našem praotci,“ říkala máma pokaždé, když kolem prošli. Vždycky zdůraznila, jak je pravděpodobné, že po praotci zdědí nos, třeba i ruku,...

Ach jo, to je nefér.

Dalšího večera vstal Malý Trol brzy a opustil domov hned, jak zapadlo sluníčko. Skoro si ani nestihl udělat uzlík na ocásku a už byl venku. Rozhodl se, že musí znát odpověď! Přece musí být venku někdo, kdo mu řekne více.

„Chceš si hrát?“ zeptalo se Malého Trola losí telátko.

„Nemám čas,“ odpověděl.

„Stejně půjdu s tebou,“ odpověděl malý losík.

Nejdříve běželi dolů k malému vodopádu. Pod hniječím mostem žil strejda Plesnivák. Právě se chystal pozlobit každého, kdo přes most přejde. Strýček si hrozně rád dělá legraci z každého, ...

Předstírá, že je naštvaný a nebezpečný.

„Kdo si to rázuje po mém mostě?“ zařval.

Všichni věděli, že je to jen hra. Strýc Plesnivák si myslí, že je to skvělá zábava, když někoho vyleká.

Ale jednou, už je to dávno, tam přišli tři kozlíci, kteří jeho hru neznali. Vzali to moc vážně. A tak to skončilo shozením strýce Plesniváka do vodopádu. Poté pokračovali dále ve své cestě na vrchol hory do nějaké chatrče. A chudák strýc! Nikdy neuměl plavat!

Od té doby už nikdy nepokoušel kozlíky. Stačí když uděláš „méé“ a strýček bude potichu.

Ani strýc Plesnivák Malému Trolovi nijak nepomohl. „Proč nemůžeme chodit ven za světla?“ zeptal se, a škrábal se přitom za chlupatým uchem.

„Myslím, že to tak vždycky bylo a ...“

Ale Malý Trol chtěl slyšet lepší odpověď. Tak se vydal dál, aby se mohl zeptat někoho trochu staršího. Zašel za hloupými sestrami, které stály u Šedé řeky. Jmenovaly se Trollie a Trolla.

Ani jedna ze sester neměla oči v hlavě. Nicméně měly jedno oko společné, které nosily v ruce.

Byly velice opatrné, aby jim neupadlo, protože by bylo příšerné ho zase najít. A tak musely chodit velice blízko sebe, jednou rukou držely ocas své sestry a v druhé nosily oko. Samozřejmě se střídaly v tom, která šla jako první.

„Ne,“ řekly dvě hloupé sestry. „Nemůžeme ti pomoci. Tak už to bylo i dlouho předtím, než jsme se narodily, a to jsme každá více než tři sta let stará! Takže to dohromady dělá více než šest set let!“

„Tak koho bych se potom mohl zeptat?“ plakal Malý Trol. „Určitě nikdo není tak starý?“

„Popovídej si o tom s Arnulfem,“ poradily mu hloupé sestry. „Žije na druhé straně támhle té hory a je o moc starší než my.“

„Chcete si hrát?“ zeptalo se medvídě.

„Nemáme čas,“ odpověděl mu Malý Trol.

„Stejně se k vám připojím,“ řeklo medvídě.

Tři kamarádi běželi přes lesy a kopce. Malý Trol věděl, že se tam musí dostat před třetí hodinou ranní. A to už se začíná rozednívat, když čas dovrší třetí hodinu.

Arnulfa našli u velké bažiny. Chodil okolo ní, shrbený nad svým dlouhým nosem, který tahal po zemi.

„Co hledáš?“ zeptal se Malý Trol.

„Mé srdce,“ řekl Arnulf. „Kdo jsi?“

Malý Trol mu řekl své jméno a pozdravoval ho od dvou hloupých sester. „Ale nemohli bychom se někam schovat?“ zeptal se. „Myslím, že už se sluníčko brzy probudí.“

„Díky, že jsi mě upozornil!“ zvolal Arnulf. „Úplně jsem ztratil pojem o čase! Je dobře, že jsi šel kolem. Podívej,“ řekl nadzvedávaje plochý kámen. „Tady je vchod do mé jeskyně. Následuj mě.“ Malý losík a medvídě byli sice při doprovodu vítáni, ale raději museli počkat venku. Na sluníčku. To není fér, říkal Arnulfovi Malý Trol a zhluboka si povzdechl, zatímco se plazil do skrýše. Ach Bože!

Arnulf mu vysvětlil, že jeho rodina pochází z rodu obrů z východního pobřeží. „V naší rodině,“ řekl, „je tradice nenosit sebou srdce. Tak zůstáváme téměř neporazitelnými. Je skoro nemožné nás zničit, protože srdce nikdy nenosíme uvnitř. Děláme všechno proto, abychom jej schovali na šikovné místo, kde jej zloději nemají šanci najít.“

„Ale teď ho nemůžeš najít ani sám, že?“ zeptal se Malý Trol.

Monika Hillová, QA

Nedávno jsme si v hodinách českého jazyka a dějepisu povídali o východním náboženství: o hinduismu, buddhismu a džinismu. Rozhodla jsem se více dozvědět o těchto vírácích a vlastně i o lidech vyznávajících různá náboženství. Ráda bych vás se svými poznatky i dojmy seznámila, takže můžeme začít...

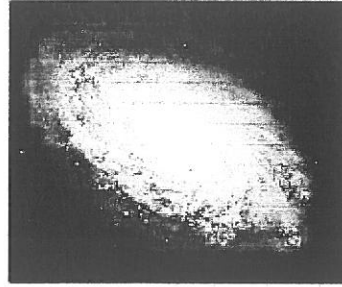
Hinduismus

Jak to všechno vzniklo

Na počátku nebylo nic.
Ani nebesa, ani země, ani prostor mezi nimi.
A Nebytí se rozhodlo být, a tak se stalo Duchem
a pravidlo: "Nechť jsem!" A začalo se zahřívát
a z toho žáru vypukl oheň. Zahřívalo se dál a dál
a z toho žáru se zrodilo Světlo.

...TB II, 2, 9, 1-2

Hinduismus je spojením víry, kultury a způsobu života, jehož kořeny sahají do doby před více jak 10 000 lety. Zrodil se z víry a tradic původních prastarých kultur žijících v oblasti řeky Indu a přilehlých končin. Svědectví o tom nám podávají pozůstatky po velkých městech Mohendžo-daro a Harappa, ležící na území dnešního Pákistánu, stejně tak jako některá fakta zmiňovaná v Rgvédu, nejstarším spisu védů. Důležitost přikládána zde řece Sarasvatí (oblast dnešního Indu) a množství zmínek o ní (o Ganze se zde kupodivu zmiňuje pouze dvakrát), nám podává důkazy o tom, že Rgvéd byl sepsán nejméně 6 500 let před Kristem; dalším důkazem je v Rgvédu například zmínka o první jarní rovnodennosti, kdy byla spatřena hvězda Ašviní, o které dnes již víme, že se objevila právě přibližně 10 000 let před naším letopočtem. Tyto a další poznatky o rozvinutosti tehdejší civilizace v posledních letech přispěly k tomu, že byla s konečnou platností vyvrácena teorie o spojitosti hinduismu a Ářjů, coby kočovných nájezdníků, kteří přišli do Indie mnohem později, kolem roku 1 500 př.n.l. Slovo "Árja", které je v Rgvédu používáno, navíc v sanskrtu slouží pro označení ctihodného člověka a nemá nic společného s označením rasy, ke kterému ho použil v 19. století až Max Mueller a dále pak bylo zneužito a nesprávně vykládáno německými nacionalisty a nacisty.

Hinduistická kultura tedy existovala ve své prapůvodní oblasti již v dávných dobách, lišila se v jemných detailech, způsobech uctívání, rituálech a traduje se, že všechny tyto různorodé formy sjednotil v jedinou víru král Vaivasvatha Manu kolem r. 8 600 př.n.l. Tato víra se pak rozvinula v Sanatana Dharmu, v dnešních dnech nám známou jako hinduistické náboženství véd, agam, šáster a rituálů, existující v Indii a přilehlých oblastech východní Asie jako jedna jediná velká víra, jako společný životní postoj.

Hinduismu se nedá říkat náboženství v tom smyslu slova, jak jsme zvyklí jej dnes používat. Spíše se jedná o způsob života, je to cesta jak žít - v termínu hinduismu "Dharma" - způsob, jak žít život v jeho přirozené podobě, v čistotě, jednoduchosti a prostotě, se smyslem pro přirozený řád a rovnováhu věcí. Také se vymyká označení nálepkou "náboženství" pro svoji komplexnost učení, které se kromě duchovní oblasti skládá z mnoha jiných oborů, jako je matematika, astronomie, medicína a další. Přes svoje tisícileté kořeny má tedy v podstatě velmi blízko k civilizaci a kultuře, která existuje právě dnes, narozdíl od ní má však v sobě zřejmě daleko více zakotvenou "moudrost", jak toto vědění používat.

Jednota v rozmanitosti

Kdo se klaní jakémukoli tvaru Boha s pravou vírou
Toho Já v jeho víře podporuji.
Jako zbožný dar přijímám i list, květ, plod či vodu od každého,
kdo mi je s oddaností a láskou obětuje.
Ze všeho, co konáš, ze všeho, co jíš, dáváš nebo přinášíš jako oběť,
ze všeho, co v odřikání si ukládáš, ze všeho učiň oběť pro Mne, Ardžuno!
...Bhagavadgíta VII/21, IX/26,27

Každý hinduista chápe, že nezáleží na tom, jakou podobu Boha uctíváme ani jakým způsobem provádíme své rituály a modlitby k němu. Věří, že modlitba k jakémoliv podobě Boha je modlitbou k tomu stejnému, Jedinému, k té jediné Všemohoucnosti, která existuje a které jsme my všichni i všechno kolem součástí a kterou v sobě pomocí svých modliteb probouzíme.

Mnoho lidí zastává názor, že hinduismus je polyteistický, protože má velké množství božstev. Takový názor je však velmi krátkozraký. Hinduistická víra již od svého ranného údobí chápe nejrůznější způsoby praktikování víry jako totožné a již v Rgvédu nalzáme pojednání o Jediném Bohu, který na sebe bere mnoho různých jmen a forem. Matoucí různorodost hinduistického náboženství spočívá svými základy na pevné jednotě. "Ekam sāt, Viprah bahudhá vadanti", říká Rgvéd: Pravda (Bůh, Brahma, atd.) je jen Jedna; učenci ji nazývají různými jmény. To, co nám tedy tato mnohost božstev v hinduismu ukazuje, je zjevná duchovní tolerance hinduismu k jakémukoliv osobnímu vyjádření své víry, představovaná dvěma charakteristicky hinduistickými naukami: **Naukou o duchovních schopnostech (Adhikára) a Naukou o zvoleném božstvu (Išta Dévata).**

Nauka o duchovních schopnostech říká, že duchovní praktiky, které si člověk zvolí, by měly odpovídat jeho mentálnímu stavu a duchovním schopnostem. Každý člověk studuje, učí se a praktikuje úroveň duchovního studia, která odpovídá jeho potřebám a inteligenci, protože jenom tak je schopen porozumět a posunout se dál na své cestě.

Nevzdělaný venkovan, který uctívá kámen nebo hliněnou sošku, není se svými modlitbami a jednoduchými písněmi nijak odlišný od venkovského kněziho, který se modlí ve svatyni před sochou milosrdného božstva, stejně jako se nijak neliší od dobře vzdělaného učenice, který medituje na Nejvyšší Jsoucnost se všemi vědomostmi o kvalitách Jsoucí Prázdnoty nebo čte a recituje svatá písma. Různé formy náboženských praktik a zpodobnění jsou tu k tomu, aby sloužily všem, podle konkrétních znalostí a rozumových schopností každého jednotlivce. Je kontraproduktivní učit nějakým abstraktním filozofickým pojmům a konceptům člověka, jehož srdce hladově po prosté víře ve vyšší Milost a stejně tak je tomu i obráceně.

Nauka o zvoleném božstvu dává člověku svobodu zvolit si (nebo si vymyslet) formu Brahma (Boha), která uspokojí jeho duchovní touhu a učiní ji objektem jeho modliteb a uctívání. V mnohých případech si rodiny nebo lokální komunity vybírají podle staré tradice své božstvo na základě svých potřeb. Uvědomme si, že obě nauky zapadají do hinduistického tvrzení, že Neměnná Skutečnost je přítomna ve všem, i v tom, co je pomíjivé. A tato imanentní realita sama o sobě na sebe bere nepřeborné množství podob a forem proto, abychom ji pochopili, aby každého mohla oslovit po jeho způsobu a on tak mohl skrze tuto formu pochopit tu všemu společnou a Jedinou Pravdu takovou, jaká Je.

A tak můžeme zřetelně vidět, jak se přes tu nesmírnou mnohost forem, uctívání a praktik, kterými hinduismus oplývá, táhne jemná nit jednoty, které rozumějí všichni hinduističtí věřící, ikdyž se samozřejmě najde všude vždy pár hlupáků, kteří hledají cesty, jak dokázat jedinečnost své vlastní víry.

Ti skutečně moudří své modlitby vždy ukončují výrokem: „**Tak jako všechny vody z dešťů, které spadnou, plují řekami do společného oceánu, necht' tak i mé modlitby ke všem formám božství nakonec doplují k té samé Jednotě.**”

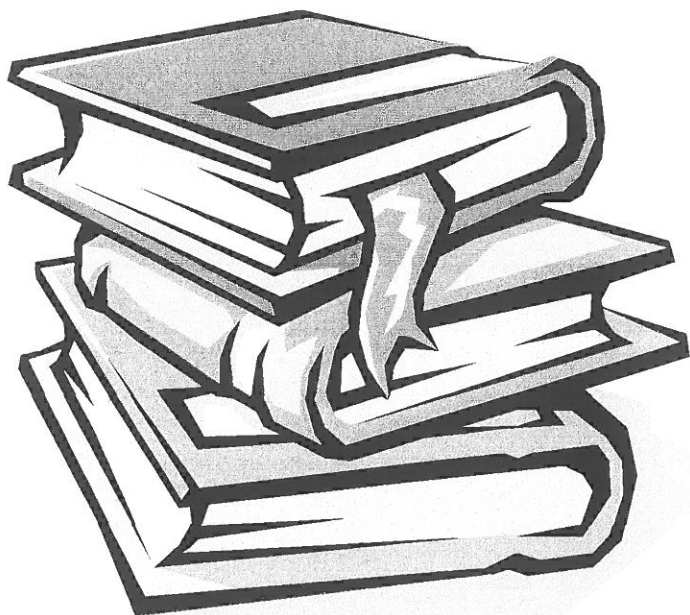
Říká se, že existuje pět prvků, které přispívají k pevné soudržnosti hinduismu: společné základní ideje, společné základní spisy, společná základní božstva, společná základní věrouka a společné základní praktiky.

Jestli vás tento článek zaujal stejně jako mě, můžete se těšit příští měsíc na jeho pokračování...

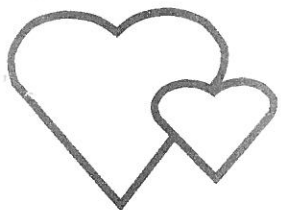
Alena Grycová, QA
prameny: internet, vlastní poznatky a výpisky

Půlka už je za námi

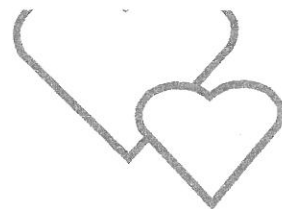
Tak! Ještě před chvílí jsme byli volní jako ptáčci, ale pak jsme znovu usedli do školních lavic! Zdá se to jako před chvílí! Jenže je to už šest měsíců. Zdá se to neuvěřitelné, ale je to tak. Boj o známky končí a zase začíná. Každý z nás si klade otázku, co mu ten další půlrok přinese! Já sama to nevím. Pro každého to bylo jiných šest měsíců. Pro někoho úspěšných, pro jiného neúspěšných! Stejně tak to bude pro každého jiný půlrok. My, co jsme v kvartě, se možná budeme loučit! Ale možná taky ne! Někdo možná odejde! Ale možná taky ne! Přeji vám do druhého pololetí ještě více úspěchů, než si kdokoli z vás dovede představit!!!

Marcela Voženílková, KA

Svatý Valentýn

A je to tu zase...

14. únor. Den, který slaví všichni zamilovaní. Dávají si drobné dárky, vyznávají si lásku a jsou na sebe hodní. Dívky čekají na svého vysněného „prince“, od kterého očekávají, že se konečně projeví, nejlépe milostným dopisem a s růží v ruce. Ale jak to doopravdy asi bude? Pár romantiků si vzpomene, že by mohlo koupit nějakou tu hloupost či bonboniéru, ale většina kluků se za tím dnem jenom otočí jako za každým jiným. Ale možná, ne...

Nechme se tedy překvapit.

Troška historie:

Svatý Valentýn nevznikl jenom tak z něčího rozmaru, ale vznikl jako památka na jednoho biskupa, který kdysi ve starém Římě, za vlády Claudia II., i přes zákaz panovníka oddával zamilované dvojice. Byla totiž válka a císař byl toho mínění: ženatý voják je špatný voják. Valentýna tedy neminul trest smrti.

14. února se konala jeho poprava.

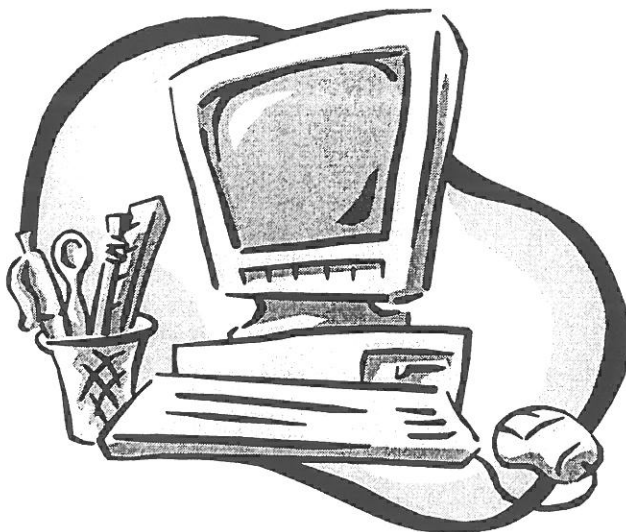

Ta dvě slova, **miluji tě**, se dají říct mnoha jazyky, tak tady je jich alespoň několik:

Anglicky... I love you
Francouzsky... Je t'aime, Je t'adore
Německy... Ich liebe dich
Španělsky... Te quiero
Italsky... Ti amo
Eskymácky... Negligevapse
Polsky... Ja cie kocham
Maďarsky... Szeretlek
Srbochorvatsky... Volim tě
Řecky... Sagapo

Gabriela Vavrošová, KA

REDAKČNÍ RADA

Alena Grycová, QA

Marcela Voženílková, KA

Gabriela Vavrošová, KA

Alexandra Živělová, KA

Kamila Holoubková, KA

Lucie Mikšíková, TA

Alžběta Kalábová, TA

Grafik: Eliška Nekvapilová, TA

Mgr. Hana Šaini Hejová

Tiskařského šotka jsme se nezbavili. Omluvte, prosím, pokud se někde vloudí chybička.